

Ένα... γέμισμα! (Αληθινή ιστορία)

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Θά σου τό πώ, παιδί μου, γιά νά ένισχυθείς στήν πίστη ότι ό Κύριος δέν έγκαταλείπει τούς δικούς του, όταν αύτοί μέ απόλυτη έμπιστοσύνη στή στοργική Πρόνοιά Του αφήνουν τούς έαυτούς τους και τις οίκογένειές τους στά χέρια Του... Μέ τούτα τά λόγια άρχισε ό πατήρ 'Ιωάννης νά διηγείται σέ πνευματικό του παιδί τό περιστατικό εκείνο από τήν ιερατική του ζωή και διακονία, όταν νέος άκόμα άρχιμανδρίτης γυρνούσε τά χωριά τού θεσσαλικού κάμπου ώς ιεροκήρυκας τής Μητροπόλεως.

-Πάνε χρόνια τώρα, αλλά τό γεγονός εκείνο δέν είναι δυνατόν νά σβήσει μέσα μου. Είναι κάτι πού θά τό θυμούμαι σ' όλη μου τή ζωή.

Κι άρχισε νά διηγείται:

-Ήταν Κυριακή, Νοέμβρης μήνας, άν θυμάμαι καλά. Από τή Μητρόπολη μ' έστειλαν νά λειτουργήσω σ' ένα ήμιορεινό χωριό, κάπου στους πρόποδες τού Κισσάβου.

Ήξερα ότι εκεί εφημέριος είναι ένας πολύ εύσεβής ιερέυς, ο π. Έμμανουήλ. Τόν έβλεπα κάπου - κάπου στις ιερατικές μας συνάξεις. Διακρινόταν γιά τή σεμνότητα καί εύλάβιά του. Ήταν καί πολύτεκνος οικογενειάρχης. Πέντε παιδιά είχε.

Έφτασα σχεδόν άχάραγα άκόμη στό χωριό. Ό ναός άνοιχτός. Ό π. Έμμανουήλ άναβε τά καντήλια. Πώς έκανε πού μέ είδε! «Καλώς ήλθες, πάτερ μου, στό χωριό μας. Σήμερα θά 'χουμε πατριαρχική λειτουργία μέ τήν παρουσία σου»! Τό 'λεγε, καί τό πρόσωπό του φωτιζόταν. Τί άνθρωπος!

Λειτουργήσαμε μαζί. Τόσο πού εύχαριστήθηκα! Συνδύαζε ό ιερέυς αύτός τήν άπλότητα μέ κάποια - πώς νά τό πώ; - έπισημότητα στή λειτουργία του. Μεγάλα πράγματα...

Όταν άπολύσαμε, μου λέει μέ τό φωτεινό του πρόσωπο:

-Πάτερ μου, δέν θά φύγεις. Σήμερα θά φάμε μαζί στό σπίτι. Ήδη ή πρεσβυτέρα πήγε νά έτοιμάσει τό τραπέζι.

Δέν μπορούσα νά άρνηθώ. Καί μόνο ό τρόπος του μέ σκλάβωνε.

Πήγα στό σπίτι του. Όλα πρόδιδαν έσχατη φτώχεια. Δύο καμαρούλες όλο κι όλο, κι ένα καθιστικό, πού ήταν καί κουζίνα καί τραπεζαρία μαζί.

Τά παπαδοπαίδια - πέντε, όπως σου είπα - όλα τους χαριτωμένα, γελαστά, πρόθυμα. Τό μεγαλύτερο ως δεκάξι -δεκαεφτά χρονών. Τό μικρότερο στήν αγκαλιά τής μάνας. Τά δύο άγοράκια, άφού πήραν τήν εύχή μου καί ζήτησαν τήν άδεια από τόν πατέρα τους, βγήκαν έξω στήν αύλή νά παίξουν. Ή μία από τις κόρες έψησε τόν καφέ καί τόν έφερε σεβαστικά, νά πιούμε μέ τόν παπα-Μανώλη. Έπειτα εύγενικά άποσύρθηκε στό διπλανό δωμάτιο. Ή άλλη, μικρότερη, έτρεχε πίσω από τή μαμά.

-Πάτερ Ιωάννη, μου λέει ό παπα-Μανώλης, όπως βλέπεις, φτώχεια μεγάλη έχουμε. Αλλά δόξα τω Θεώ. Τίποτε δέν μάς λείπει. Όλα μάς τά δίνει ό άγαθός Θεός. Μέρα - νύχτα Τόν ευχαριστούμε καί Τόν δοξάζουμε. Τί νά σου πω; Έγώ, πάτερ μου, συγκινοῦμαι πολύ μέ τις εύεργεσίες τού Θεού στό σπίτι μας. Έχουμε τέτοια χαρά έδώ μέσα, ένα γέμισμα νιώθουμε, δέν μπορώ νά σου τό έξηγήσω.

-Ή χάρις είναι, πάτερ μου, ή χάρις τού Θεού. Αύτή δίνει αυτό τό γέμισμα πού λές.

-Ναι, πάτερ. Αυτό είναι. Όπως τό είπες. Η χάρις.

Μού 'πε καί άλλα γιά τήν ιερατική του διακονία στό χωριό, μέχρι πού έφτασε ή ώρα γιά τό φαγητό. Ή πρεσβυτέρα φώναξε τά παιδιά καί όλοι βρεθήκαμε γύρω από

τό τραπέζι.

Έμεινα έμβρόντητος. Στο τραπέζι υπήρχε μία ψωμιέρα στό κέντρο μέ μία λειτουργιά από τήν έκκλησία, καί στόν καθένα μπροστά ένα πιάτο μ' ένα κεφτεδάκι μέσα. Τό δικό μου πιάτο είχε δύο. Τίποτε άλλο.

Τό μικρότερο άγόρι είπε τό «Πάτερ ημών»; «Τόν άρτον ήμών τόν έπιούσιον δός ήμίν σήμερον...». Έγώ εύλόγησα. Καθίσαμε.

Φάγαμε. Τί γεύμα ήταν εκείνο! Τί απόλαυση! Δέν μπορώ νά σοϋ πώ, παιδί μου. Απόλαυση. Χαρά! Χορτασμός. Χορτασμός; Ξέρεις τί χορτασμός; Σά νά είχα φάει διπλή μερίδα άπ' ό,τι συνήθως τρώμε. Κι όχι μόνο χορτασμός. Ένα... - πώς νά σοϋ πώ; - ένα γέμισμα! Αυτό. Αυτό πού είπε ό π. Έμμανουήλ πρίν. Γέμισμα. Εύφροσύνη. Ηδονή. Συγκίνηση. Πώς νά σοϋ τό περιγράψω, δέν ξέρω!

Έκανα τήν εύχαριστία στό τέλος. «Εύλόγησον τά περισσεύματα τής παρούσης τραπέζης...» - λίγα ψίχουλα ήταν - «καί πλήθυνον αυτά έν τώ οϊκω τούτω καί εις τόν κόσμον σου άπαντα». Καί καθώς τά παιδιά μέ κοίταζαν πού έλεγα τήν προσευχή, τά μάτια τους είχαν μία τέτοια λάμψη, ζωηράδα, χαρά... Τί νά σοϋ πώ, παιδί μου.

Ένα... γέμισμα!

Πηγές: agiameteora.net- agiosgeorgiosthivas.blogspot.gr